

**TEOZOFSKO DRUŠTVO
JE BILO USTANOVLJENO V NEW YORKU
17. NOVBEMBRA 1875,
POZNEJE JE SEDEŽ PRENESLO V INDIJO
IN 3. APRILA 1905
JE BILO REGISTRIRANO V MADRASU.**

*

TRIBE CILJI DRUŠTVA SO:

- * OSNOVATI JEDRO UNIVERZALNEGA
BRATSTVA,
NE GLEDE NA RASO, VERO, SPOL,
SOCIALNI POLOŽAJ
IN BARVO KOŽE**
- * SPODBUDITI PRIMERJALNI ŠTUDIJI
VERSTEV, FILOZOFIJ IN ZNANOSTI**
- * PREUČEVATI NEPOJASNJENE
ZAKONE NARAVE IN
LATENTNE SILE V ČLOVEKU**

TEOZOFSKA MISEL

GLASILO TEOZOFSKEGA DRUŠTVA V SLOVENIJI

letnik: XXIV

leto: 2009 št.: 1

TEOZOFKA MISEL

GLASILO TEOZOFKEGA DRUŠTVA V SLOVENIJI

letnik: XXIV

leto: 2009 št.: 1

VSEBINA	STRAN
PRESEDNIČIN NAGOVOR NA 133. KONVENCIJI TEOZOFKEGA DRUŠTVA ..... 3 Adyar, 26. december 2008	
GLAS TIŠINE ..... 7 Helena Petrovna Blavatsky	
POTOVATI Z MALO PRTLJAGE ..... 13 Surendra Narayan	
TOLMUN MODROSTI ..... 18 J. Krishnamurti	
THE AVADHUT GITA – AVADHUTOVA PESEM ..... 26 Dattareya	
POGLED V DELO TEOZOFKEGA DRUŠTVA 40	

Na naslovnici: Vodne lilije v vrtu spomina v Adyarju

Za Teozofsko društvo v Sloveniji:
Dušan Žagar

ISSN 1854-7087

Sporočilo predsednice

Vsaka konvencija je priložnost, da se z radostjo obrnemo k tistim, ki so vedno podpirali Teozofsko društvo. To vključuje Starejše brate, sodobnike in tiste, ki vedo manj, a so globoko predani.

Predanost Dobroti, Resnici in Lepoti izbriše mnogo napak. To povzroči, da se vse bolj zavedamo resnice in trajnosti. Po tej poti moramo potovati in pustiti ob strani vse manjše stvari.

Radha Burnier

PREDSEDNIČIN NAGOVOR NA 133. KONVENCIJI TEOZOFskega DRUŠTVA

Adyar, 26. december 2008

Z velikim veseljem izrekam dobrodošlico vsem zbranim na 133. mednarodni konvenciji. Upam, da boste vsi, ki ste prišli, lahko začutili čudovito atmosfero, ki je v Adyarju vedno prisotna. Že od najzgodnejših let Društva so se ljudje srečevali na konvenciji - v prvih dneh jih je prišlo le nekaj, danes jih je mnogo. Prišli so z namenom, da bi se srečali in se pogovorili o teozofskem delu ter da bi si notranje širili srce in um. Ponudimo se sedaj našim Starejšim bratom in odprimo svoje ume, da bomo lahko prejeli tisto, kar so nam Oni vedno pripravljene dati.

Naj Oni, ki so utelešenje nesmrtnih Ljubeznih, s svojo pomočjo in vodenjem blagoslovijo to Društvo, ustanovljeno zato, da postane prevodnik za Njihovo delo. Naj ga navdihujejo s svojo modrostjo, krepijo s svojo močjo in poživljajo s svojim delovanjem.

Kot vsi veste, so se v prvi polovici leta odvijale pomembne volitve, ki naj ne bi bile povod za našo nespametnost. Do sedaj je Društvo dopolnilo več kot 130 let in lahko rečemo, da je dobro delalo. Toda letos so nekateri člani mislili, da so volitve priložnost za tekmovanje. Verjetno zelo malo članov razume, da ima Teozofsko društvo notranji pomen, ki povsod po svetu združuje vse prave člane in ohranja strukturo varno in celo. Tokrat so volivci lahko izbirali med nekom, ki stalno živi v Adyarju, ki se imenuje »Dom Mojstrov«, in drugimi, ki se jim je zdelo, da lahko predsednik deluje prav tako dobro, tudi če ne prebiva v Adyarju.

Volitve so končane. Dr. Johnu Alegeou je uspelo zbrati 4323 glasov, medtem ko sem jih sama prejela 8560. Število glasov ni pomembno, vendar pa menim, da je zelo pomembno odločiti se, od kod naj bi predsednik deloval.

Na Adyar ne smemo gledati in misliti le kot na entiteto brez žive sile. Zdi se mi bistveno, da naj bi Adyar, in v manjši meri sedež vsake sekcije, razodeval bistveni značaj Društva, dvigajoč ga nad malenkostne skrbi. Mi vsi imamo priložnost, da nadaljujemo delo tako, kot želijo tista višja bitja na evolucijski lestvici, ki bdijo nad svetovnimi dogodki. Društvo se mora

otresti vsega, kar je koristilo ljudem v času pred človeško inkarnacijo in ima vse manj vrednosti, odkar smo postali resnični ljudje.

Za pravo človeško bitje je pomembno, da odigra svojo vlogo v evoluciji, za tiste, ki jih preteklost še vedno pritiska, pa ne.

Za tiste, ki lahko vidijo to vmesno točko, je to še posebna dolžnost in se zavedajo njene pomembnosti. Učijo se opuščanja vseh nižjih skrbi in usmerjajo svoje delo k višinam, do katerih se bo človeštvo povzpelo. Zato volitve v Društvu ne smejo temeljiti na idejah, ki lahko zavedejo v tiste smeri, ki niso v pomoč.

Kakšna je pot za človeško bitje, da se dvigne nad človeško raven? Prva pomembna stvar je, da spozna, da mnoge misli, občutki in dejanja, ki nas obkrožajo in pritiskajo, niso združljivi z resničnim delom, ki ga moramo opraviti.

Kot pravi *Glas tišine*, potrebuje vsak človek »blage sape modrosti duše, da sperejo prah naših iluzij in da duša prežame um... Vrtnica mora spet postati popek, ki se porodi iz rožnega stebila, preden se je zajedalec prežrl skozi njeno srce... Snovni jaz in duhovni Jaz se ne moreta srečati.«

Človeška bitja moramo živeti na tak način, da med vsako inkarnacijo živimo čistejše življenje. Prav zaradi tega si moramo prizadevati v to smer, ne pa delati ravno obratno.

Človeška stopnja je velikega pomena, ker je to že od samega začetka stopnja, kjer bo živalska narava kandidata popolnoma premagana. To delo je potrebno zavestno izvajati, potem se napredek vrši sam od sebe.

Študent Teozofije sodi v kategorijo, ki je prav iz tega razloga zelo pomembna. Potem bo vsaj nekaj odgovornih ljudi delovalo na način, ki bo izžareval duhoven vpliv.

Duhovno področje se razlikuje od materialnega, socialnega, intelektualnega in religijskega. »Religija« je lahko bolj v škodo kot v korist, če jo ljudje narobe razumejo. Pogosto zahteva, da človek dela tisto, kar so mu rekli na videz precej drugačni ljudje. Dejansko pa ni pomembno, ali smo kristjani, hindujci, zoroastrijci, muslimani ali karkoli drugega, če se ničesar ne oprijemljemo, ampak le poglobljeno iščemo pomen življenja.

Resnično religiozen um je tisti, ki je čist.

V prvotnih dneh Društva so imeli člani priložnost, da so se natančno

poučili, kaj je religija. Moto Društva (*satyat nasti paro dharmah*) »Nobena religija ni nad Resnico« nas pogosto spomni na resnico o načinu življenja. Način, kako nekdo zatrjuje, da je na duhovni poti – obnašanje, interes in tako dalje – pokaže, kaj on v resnici je. Če je resnično religiozen, se uči biti ljubezniv do vseh ljudi, ne glede na to, ali je drug človek reven, bogat, izobražen ali neveden. Med resnično religiozno osebo in med pravim teozofom ni nobene razlike.

Pogosto mislimo, da je religiozna zavest odvisna od besed in stavkov, toda to je lahko popolnoma zgrešeno. Religija ni odvisna od tega, kar nekdo reče, pač pa od tega, kako živi. Nekdo je lahko tkalec ali krojač, ki šiva obleke, vendar pa je čist in to čistost nosi povsod s seboj.

V modernih časih pa se zelo krepi plitvost, še zlasti pri Indijcih. Celotna družba je odvisna od ljudi, ki jo sestavljajo, in njihovega obnašanja, tako da lahko o moderni družbi v celoti govorimo kot o materialistični. Večina ljudi se ukvarja z materialnimi dobrinami, kar je čisto nasprotno od religioznega življenja.

Po drugi strani pa si religiozna oseba prizadeva teozofsko živeti vrednote, ki jih pozna, bolj se ukvarja s svojim srcem in ne s svojimi rokami. Roke, noge, celotno telo se odziva temu, kar zahteva um. Ali lahko nekdo opravlja svoje delo, ki je lahko tkanje ali karkoli drugega, z duhovno naravnostjo, ki je nujna za dvig zavesti?

Kot teozof mora vsak od nas biti oseba, ki kaže tistim, ki so prišli zraven, da smo lahko zaposleni s katerikoli delom, ki ne vključuje ubijanja ali goljufanja itd., pa smo vseeno religiozni. Edino, kar šteje pri vsakomer, je stanje srca in uma. Zato teozof stremi k temu, da je na nek način drugačen od običajnega moškega ali ženske.

Iz teozofske literature se učimo, da je vesolje zgrajeno iz ogromnih, pravzaprav neznanih področij in da so le-ta povezana z vsem, kar poznamo na tej zunanji ravni. To lahko potrdijo tudi znanstveniki, kajti bolj ko odkrivajo neskončnost vesolja, več neskončnosti je pred njimi. Toda do sedaj o tem nimajo nobenega znanja.

Skozi ogromen tok evolucije se vse premika v smeri vse večje inteligence. To je tako kot cvetlica, ki se vedno lepše razcveta. Vemo, da obstaja med živimi bitji velika razlika v stopnji inteligence, vendar vzroka ne znamo pojasniti. Ne zmoremo razložiti razlike med inteligenco mravelj, čebel in

višjo inteligenco slonov ali psov, med precej primitivnim človekom in med genialnim moškim in žensko. Zdi se, da se vsi razvijajo, vendar pa niso enaki. Da bi to lahko doumeli, moramo odpreti naše notranje oči.

Pri študiju Teozofije se učimo o Velikem načrtu. Tako nam božanski um posreduje nekaj znanja o svoji naravi. Resnično znanje nam pokaže, na kak način lahko um postane božanski. Ko vse to razume, postane znanje neomejeno. V indijski filozofski literaturi piše, da poznavanje zunanjega vključuje ne le pojavno, ampak tudi nespoznavno.

Kadar živimo v željah in mislih, ki jih oživljajo čutne izkušnje, tedaj se nismo sposobni zavedati finejših dimenzij.

Mojstri so napisali nekaj, kar se zdi preprosto, vendar pa je temu težko slediti. To je znanje o naših bližnjih. Kdo so oni? V *Ključu k Teozofiji* gospa Blavatsky navaja, da knjiga ne vsebuje le tega, kar bralec išče, ampak podaja temelje Teozofije, in te naj bi prenesli dalje našim bližnjim. Človekoljuben pristop mora iti vzporedno z altruističnim duhom. Znanje ne more biti predmet samemu sebi. To je jasno rečeno v enem od pisem Mojstrov: »Bodi misijonar ljubezni in usmiljenja.«

Nagibamo se k temu, da nase gledamo dobrohotno, da svoje slabosti prezremo, slabosti drugih pa kar naprej omenjamo. Toda tudi drugi se borijo prav tako kot mi, zato se moramo truditi, da smo bolj odprti in da razširimo svoje sočutje.

Mnogo je ovir, ki nam preprečujejo razumevanje. To so strast, iluzije in sovraštvo, ki nam ne pomagajo razumeti. Zato nikoli ne prilivajmo olja na ogenj.

Ko smo bolj harmonični z božanskim umom, tedaj ustvarimo prostor, ki nam omogoči, da nam lahko priteče delček znanja. Neusmiljenost pa kaže na naše neznanje o božanskem umu.

V indijski tradiciji je rečeno, da je poslušanje s srcem del učenja. Če se enkrat začnemo učiti o Prisotnosti, ki ji lahko rečemo Bog, postane zavest globlja in ve več. *Glas tišine* pravi : »Preden lahko duša vidi, mora doseči notranjo harmonijo.« Pogoje, da smo budni za vse več duhovnosti, je, da dosežemo *notranjo* harmonijo.

Priprava je lahko pomembnejša od samega pridobivanja modrosti, kajti stanje srca in uma je tisto, kar dovoli stik ali pa mu spodleti, odvisno od nas. Razmislimo o tem in se učimo!

(Prevod B.Ž.)

GLAS TIŠINE

Helena Petrovna Blavatsky

Razlaga posameznih verzov: **C.W.Leadbeater**

Učenčev glas:

102. Mojster, ali ne bi hotel iz svojega lastnega usmiljenja odkriti nauk srca? Ali boš odklonil, da bi svoje služabnike popeljal na pot osvoboditve?

Učitelj odgovarja:

103. Dve Poti sta, tri velike popolnosti in šestero vrlin, ki spreminjajo telo v drevo spoznanja.

K temu je ga. Blavatsky dodala naslednjo opombo:

Drevo spoznanja je naslov, ki ga dajejo privrženci Bodhidharme (religije Modrosti) tistim, ki so dosegli vrhunec mističnega spoznanja – adeptom. Nagarjuno, ustanovitelja šole Madhyamika, so imenovali »zmajevno drevo«, ker je zmaj simbol te modrosti in spoznanja. Drevo so častili, ker se je pod drevesom Bodhi (modrost) Buda rodil, dosegel razsvetljenje, prvič pridigal in tam tudi umrl.

C.W.L. – Swami T. Subba Row pa je nekoliko drugače interpretiral simbol tega drevesa.

Rekel je, da je telo kandidata postalo kanal znanja (mi pa lahko dodamo, da tudi sile), tako da je postal ena izmed vejic Drevesa, ki je popolna modrost sveta. Lahko pa k temu tudi dodamo, da je inicijal ali posvečenec del tega velikega drevesa, ki je Hierarhija oz. Veliko belo bratstvo, ki ima svoje korenine daleč zgoraj na višjih ravneh, njegove veje pa se raztezajo v vsak del človeškega življenja in celo navzdol v nižja kraljestva.

Tisti, ki ste brali zadnja poglavja knjige *Mojstri in Pot*, boste cenili ta stari simbol drevesa, kajti tam je prikazano, kako se okultna Hierarhija razteza navzven kot veje iz ene same velike Korenine.

V tem stavku o dveh poteh, treh velikih popolnostih in šestih vrlinah imamo primer metodičnega načina Budovega poučevanja. Svojim sledilcem je vedno pomagal tako, da jim je nauke podajal v tablični obliki (tanke ozke ploščice-op.p.), da bi si jih tako lažje zapomnili. Štiri plemenite resnice so bile na primer predstavljene vsaka z eno samo besedo, ki je priklicala v spomin določen niz misli. Enako je veljalo za *Plemenito osmerno pot* in *Deset grehov*, ki so bili razvrščeni kot trije za telo, štirje za

govor in trije za um, enako je veljalo za *Dvanajst nidan*, ali zaporednih vzrokov materialnega življenja in bridkosti človeka.

Transcendentalne vrline ali *paramite* štejejo različno- včasih šest, včasih sedem, običajno pa deset.

Ko sem bil na Cejlonu, mi je veliki duhovnik Sumangala povedal, da jih je deset: prvih šest, je rekel, so popolno usmiljenje, popolna moralnost, popolna resnica, popolna energija, popolna prijaznost in popolna modrost. Ostale štiri, ki so včasih dodane zlasti za duhovnike, so popolna potrpežljivost, popolno odrekanje, popolna odločnost in popolno samozatajevanje.

V knjižici Ashvagoshe *Prebujanje notranje vere*, ki jo je v angleščino prevedel Teitaro Suzuki, so *paramite* takole našteje: dobrotljivost (dana), moralnost (śila), potrpežljivost (ksanti), energija (virya), meditacija (dhyana), modrost (prajna) in še štiri dodatne: primernost (upaya), molitev ali (za)obljuba (pranidhana), moč (bala), znanje (jnana).

V opombi h *Glasi tišine* iz izdaje leta 1924 je vrstni red iz Eitlovega *Kitajskega budizma* tak: dobrotljivost, moralnost, potrpežljivost, energija, kontemplacija in modrost ter v dodatku za duhovnike : raba pravilnih sredstev, znanost, pobožne zaobljube in moč/odločnost namena.

Ko sem bil na Cejlonu, sem primerjal izjave orientalistov s čustvi in mislimi budistov. Med obema je velika razlika, kajti prvi so običajno zelo togi, medtem ko so budisti polni življenja. In vendar so imeli učeni budistični menihi vsaj tako preciznost znanja, kot najbolj izobraženi orientalisti. Sir Edwin Arnold je v svoji pesnitvi *Luč Azije* izredno natančno predstavil žive strani budizma. Nekateri so dejali, da je prenesel krščanske misli in čustva v budizem, toda to sploh ne drži. Sam lahko pričam, da čustva, opisana v tej poeziji, med budisti resnično obstajajo.

104. Kdo se jima bo približal?

105. Kdo bo prvi stopil nanju?

106. Kdo bo prvi slišal nauk o dveh poteh v eni, resnico, razodeto o skritem srcu? Zakon, ki uči modrost in se ne meni za suho učenost, odkriva zgodbo o trpljenju.

107. Joj joj, vsi ljudje imajo vesoljno dušo – alayo, združeni so z veliko dušo, in vendar jim alaya tako malo koristi.

108. Glej, kako se alaya zrcali v velikem in malem, kakor mesec na vodni gladini, odraža se v najmanjših atomih, in vendarle ne doseže vseh src. Joj, kako malo ljudi poseže po tem daru, po tem neprecenljivem darilu učenja resnice, pravega dojetja tega, kar obstaja, spoznanja tega, kar ne obstaja!

Skrito srce je ezoterični nauk. To je simbol, ki je prišel k nam iz atlantskih časov. V najbolj notranjem svetišču velikega templja v Mestu zlatih vrat je na oltarju ležala masivna zlata škatla v obliki srca. Skrivnost, kako jo odpreti, je poznal le veliki svečenik. Imenovala se je »Srce sveta« in je pomenila najbolj notranje skrivnosti, ki so jih poznali. V njej so shranjevali najbolj svete predmete in mnogo njihovega simbolizma se je vrtelo okoli nje.

Vedeli so, da vsak atom utripa kot srce in menili, da ima sonce podobno gibanje, ki so ga povezovali z obdobji sončevih peg. Včasih preberemo kaj v njihovih knjigah, kar nam daje vtis, da so vedeli več kot današnja znanost, čeprav so na vse gledali bolj s poetičnega kot z znanstvenega vidika. Na primer, mislili so, da se Zemlja premika in diha, in prav gotovo je res, saj so znanstveniki odkrili, da obstajajo redni dnevni premiki zemeljskega površja, kar bi lahko odgovarjalo določenemu načinu dihanja.

Kadar Aryasanga uporablja izraz »skrito srce«, prav tako misli na notranje misterije. Ga. Blavatsky v svoji opombi pravi:

Skrito srce je ezoterični nauk.

Tukaj Učitelj s »suho učenostjo« seveda misli, da pride čas, ko moramo odvrniti svojo pozornost od pridobivanja znanja zgolj s pomočjo zunanjih čutil, ampak se moramo posvetiti razvijanju notranjega učenja s pomočjo intuicije. Seveda ne moremo biti pametni, če nimamo dovolj znanja o stvareh, s katerimi se moramo ukvarjati na našem določenem področju dolžnosti, po drugi strani pa bi se zelo motili, če bi mislili, da je najvažnejša stvar v življenju nabirati si velike zaloge znanja ali si celo predstavljali, da ima tako znanje pravo veljavo, ne glede na to, kako ga lahko izkoristimo za služenje človeštvu.

Na Zahodu je tendenca, da se stvari lotevajo od zunaj, vzhodna metoda pa je od znotraj. Za našo sedanjo stopnjo evolucije sta obe metodi potrebni. Ko bo budično telo razvito in bo intuicija s te ravni prodrla v fizične možgane, nam bo to prineslo pravo modrost, popolno znanje, sedaj pa je dobro razvita le pri zelo redkih.

Tudi če smo sposobni držati svojo glavo med oblaki, je potrebno, da so naše noge trdno na tleh. Vtise, ki nam prihajajo od znotraj, moramo uravnoteženo presoјati, prav tako, kakor uporabljamo zdravo pamet pri vsakodnevnih izkušnjah. To je potrebno zato, ker je zelo lahko zamenјati impulze, ki prihajajo od astralnega telesa, za intuicijo, ki prihaja od višjega Jaza.

Včasih se zgodi, da na primer »mrtva« oseba vidi, da se za kaj posebej zanimamo, in nam zato ponudi neko sugestijo na astralni ravni. To prenesemo v svoje možgane in se nam zazdi kot intuicija. V resnici je lahko ta »mrtva oseba« zelo pomanjkljivi opazovalec astralne ravni in nam zato lahko posreduje popolnoma napačne podatke.

Gornji nasvet o *suhem* učenju ne koristi le tistim, ki so na poti, ampak prav vsakomur, ki je zelo nagnjen k študiju, namreč, naj se ne oprijemljemo *zgoļj* študija. Veliko študija o zunanjih stvareh pogosto vodi k materializmu. Mnogi so prišli do zaključka, da sta konflikt in borba zakon življenja ter da narava nima sočutja. Okoli sebe vidijo namreč le velike izgube, katastrofe, zatiranja, žalost vseh vrst in trpljenje ter ogromno molitev, na katere se zdi, da ni nobenega odgovora.

Toda če resno proučujemo svet, in če ga ves čas jemljemo kot veliko šolo življenja, ki prebiva v njegovih mnogovrstnih oblikah, nas bo to pripeljalo do modrosti, ki nam bo pokazala, da se vse stvari gibljejo skupaj za dobro. Ko razvijemo astralne in še višje oblike videnja, tedaj dejstvo, da je vse prav, ni več le stvar razumevanja z razmišljanjem, ampak nam bje v oči. Nihče s takim videnjem ne more biti materialist.

Beseda alaya preprosto pomeni bivališče ali hišo. Ga. Blavatsky je rekla, da ima v ezoteričnem pomenu vsaj dvojni pomen. Je oboje – univerzalna duša in višji Jaz naprednega adepta. To je resnično prebivališče človeka ali njegov dom, univerzalni vidik tega, kar je buddhi v duhovni triadi človeka. Je moški ali pozitivni aspekt univerzalne duše, Logos. Je nad-duša, o kateri govori Emerson, univerzalni višji Jaz vseh bitij. Je to, kar je Platon imenoval Nous, princip, ki je osvobojen materije, vendar deluje z namenom, je jivatma hindujcev, vir božanske kreativne misli. Z drugimi besedami, je drugi Logos, univerzalna duhovna duša, katere buddhi vsakega človeka je žarek.

To, da naj bi imeli znanje o »ne-obstoječem«/ »ne-eksistenčnem« se mora res zdeti čudno tistim, ki ne poznajo točnega filozofskega pomena zadnje

besede. Eksistirati pomeni stati izven nečesa, imeti zunanje ali objektivno bivanje/obstoj. To bivanje, ki mu pravimo eksistenca, pripada vsemu svetu, ki je videti kot izven nas, toda življenje ali zavest, ki je znotraj, ima svoje lastno stanje bivanja – imenujte ga »istenca/stoj, če hočete, vendar pa ne »eksistenca/obstoj. Nič ni bolj resničnega kot realnost tega zavestnega življenja, ki ga imamo tudi mi, ker smo del istega Logosa – in to je tista ne-eksistenca/ ne-obstoj, o katerem si mora iskalec pridobiti znanje. Vsak človek je v svojem bistvu božanski, toda, da to spozna, mora stopiti iz svoje lastne luči – potem ne bo več nobene sence, nobene iluzije.

Učenec vpraša.

109. Kaj naj storim, o Učitelj, da bom dosegel modrost?

110. Kaj naj storim, o modri, da bom dosegel popolnost?

111. Išči pot, vendar pa, o lanu, očisti svoje srce, preden začneš svoje potovanje. Preden zastaviš prvi korak, se nauči razločevati resnično od lažnega, večno minljivo od večno trajnega. Zlasti se nauči, da boš ločil znanje razuma od modrosti duše, nauk »očesa« od nauka »srca«.

CWL – Tukaj ni mogoče dodati ničesar več o resničnem in neresničnem, kar že ni bilo rečeno v razlagi »Od neresničnega me vodi k resničnemu« v knjižici *Ob nogah Učitelja*.

112. Da, nevednost je podobna zaprti posodi, v kateri ni zraka, duša pa je kakor ptica, ki so jo zaprli vanjo. Ne more ne peti ne udariti s krili, otrplo in nemo sedi pevec in umira od izčrpanosti.

113. Vendar pa je celo nevednost več vredna kot razumsko znanje, ki ga ne razsvetljuje in ne vodi modrost duše.

Noben okultni napredek ni mogoč za tistega, ki je povsem neveden, pa če je še tako razvit na drugih področjih. Brez nekaj znanja o Resnici, o Poti, se ne bo premaknil v določeno smer. Mnogo ljudi zelo malo ve, kaj pravzaprav pomeni resnično biti človek, katere so lastnosti in dejanja, ki so potrebna za napredek in katera so tista, ki nas pahnejo v nazadovanje. Nobene predstave nimajo o veliki usodi, h kateri se vsi počasi gibljemo. Zato je njihov napredek zelo zelo počasen.

...

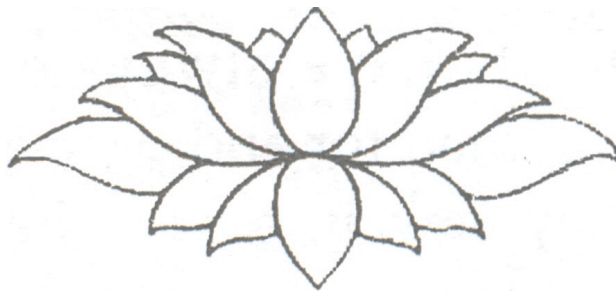
Vendar pa celotna masa življenja počasi, a nenehno, ves čas napreduje in človek si to vsesplošno napredovanje deli. V absolutnem smislu je napredoval, toda relativno je naredil le malo. Gospod Sinnett je primerjal ta napredek s hojo okoli stolpa po vijugastih stopnicah. Oseba neprestano prihaja na isto mesto z istim razgledom, vendar pa vsakokrat za spoznanje višje.

Skoraj se zdi, kot da se z ljudmi ravna nekoliko bolje kot si zaslužijo, kajti vidimo, da celo neveden človek, ki ima devet sebičnih misli od desetih, napreduje na tej poti. Toda dejstvo je, da celo malo sile, ki jo usmerimo v višje stvari, mnogo bolj učinkuje, kot pa veliko sile usmerjene k nižjim stvarim. Če je ena desetina človekovih misli duhovne narave, je tak človek že nad običajnim človekom. Celo v takem primeru, ko človek naredi devet korakov nazaj in enega naprej, je na srečo teh nazaj zelo kratkih, en korak naprej pa zelo dolg. To uravnoteži dobro in zlo. Da bi padel nazaj, mora biti človek izredno slab.

Če storimo že vsaj malo dobrega, bo učinek glede bližnjih povezav z ljudmi zelo daljnosežen in tisti, ki to stori, si prisluži mnogo dobre karme.

Toda če je nevednost velika ovira za napredek, pa ni znanje, ki ga ne uporabljamo, nič boljše in tudi ne šteje prav veliko. Tudi če se človek zanima za okultne stvari, lahko stoji življenje za življenjem na istem mestu, kajti če znanja ne uporabljamo, nam ne koristi. Za hitri napredek je absolutno potrebno, da znanje uporabljamo v praksi.

(Prev.B.Ž., mini šola Celje, 25.10.08)

POTOVATI Z MALO PRTLJAGE

Surendra Narayan

Potovati z malo prtljage je staro načelo, ki velja za vse oblike potovanja - peš, s konjem ali s kočijo v starih časih, z vlakom, avtom, ladjo ali letalom. Vsi pa dobro vemo, da to načelo le malokdaj upoštevamo.

Zakaj ljudje nosijo tako težko prtljago? Navadno zato, da se počutijo varne, da imajo ob sebi vse, kar bi utegnili potrebovati na poti ali potem, ko so prispeli na cilj. S sabo prenašajo tudi stvari, na katere so navezani, včasih pa želijo zavedno ali nezavedno na druge napraviti vtis. Tudi to je način iskanja varnosti.

Kar velja za fizično potovanje, velja tudi za potovanje na duhovni poti, le da tukaj prtljago predstavljajo spomini iz preteklosti, želje, strahovi in upanja za prihodnost, nakopičeni predsodki, tradicije, dogme, ustaljene ideje in pogledi. Sem spadajo želje, navezanost na bogastvo, na samopomembnost, na napredek, ponos zaradi položaja v družbi ali v svetu učenosti.

Nasvet "potovati z malo prtljage" ponavljajo svetniki in modreci že tisočletja. Rečeno je, da je pot k osvoboditvi in blaženosti dolga in naporna ter da se ves čas vije » po hribu navkreber«. Dobro bi bilo, da bi potovali z malo prtljage, kajti ko se bomo znebili bremen, ki smo jih vsa ta leta kopičili in nosili v naši duši, bo potovanje postalo lažje in napredek k cilju hitrejši.

Vemo, da na področju duha poti ne moremo meriti v razdalji ali višini. Pot je v razumevanju naše prave narave, v spremembi pogleda na minljive dogodke, stvari in osebe, v tem, da opustimo negativne navezanosti našega uma ter tako dopustimo, da zasije luč, ki je v nas.

Nekatere stvari so nam zaradi različnih okoliščin in stopenj razvoja še potrebne in nam ne predstavljajo ovir, dokler ne dosežemo tiste točke, ko jih ne potrebujemo več. Postanejo pa breme, če jih tovorimo še potem, ko smo že prešli to točko. Igrače so otrokom potrebne, pomagajo jim pri njihovem razvoju in rasti, če pa jih nosimo s sabo, ko smo že odrasli, nam postanejo breme.

Sv.Pavel je dejal: »Ko sem bil otrok, sem govoril kot otrok, razumel kot otrok, mislil kot otrok, ko pa sem postal mož, sem opustil otroške navade.« V eni od svojih parabol je Buda rekel, da je čoln uporaben za prečkanje reke, če pa ga kdo prenaša na ramenih še potem, ko je že na drugem bregu, mu postane breme in ovira na poti.

Potovati z malo prtljage ne pomeni, da se ne menimo ali celo zanemarjamo naša fizična, čustvena ali mentalna telesa, kajti le-ta so nosilci, namenjeni za našo uporabo. Spomnimo se nasveta, da je fizično telo naš konj, ki ga jezdimo, zato moramo z njim lepo ravnati in skrbeti, da je vedno popolnoma zdravo. Ob tem pa moramo vedeti, da smo mi tisti, ki ga jezdimo in ne obratno. Podoben nasvet je dal krščanski svetnik, ki je dejal: »Ni dovoljeno zavreči vseh potreb telesa, kajti naravo moramo podpirati. Sveta postava prepoveduje le to, kar je odveč in kar nam vzbuja veliko ugodja, sicer bi se meso uprlo duhu.«

Podobno ne smemo misliti, da je zemeljsko bogastvo samo po sebi ovira na duhovni poti. Ne gre za samo bogastvo, pomembno je, kako nanj gledamo in kako ga uporabljamo. Ko je Kristus dejal, da gre kamela lažje skozi šivankino uho, kakor bogataš v božje kraljestvo, je globlji pomen teh besed še dodatno razložil: »Otroci, kako težko je priti v božje kraljestvo tistim, ki *verjamejo* v bogastvo.« Verjeti v bogastvo je nekaj drugega, kot biti njegov skrbnik v stanju popolne nenavezanosti. V mitologiji in zgodovini imamo primere velikih modrecev, ki so imeli kraljestva in bogastvo, vendar pa so vladali samo z namenom, da bi služili ljudem, da bi bili v pomoč revnim, bolnim, trpečim in zatiranim. Tukaj mislim na kralja Arthurja in njegove Viteze okrogle mize. V indijski zgodovini je bil tak Raja Janaka, ki so ga imenovali *videha*, to je tisti, ki je nad ali onkraj telesa. Rama in Krishna sta bila vladarja Ayodhye in Dwarake, vendar se ju bogastvo nikoli ni dotaknilo.

Isto velja za znanje, ki je koristno in celo potrebno, vendar pa ustvarja kopičenje znanja zavoljo njega samega tako imenovano »miselno navlako«, ki postane ovira pri našem razvoju k osvoboditvi. To je zato, ker postanemo s tem znanjem pogojeni, se z njim enačimo in naši odzivi na stvari in dogodke niso več svobodni in novi, ampak so posledica predstav in predsodkov. Zato taoizem pravi, da si študent znanja dan za dnem prizadeva, da bi se naučil čim več, medtem ko študent, ki si prizadeva spoznati Tao, stremlje k temu, da bi čim več znanja izgubil.

Znanje ali učenje ne more biti nadomestilo za intuitivno zaznavanje, vpogled ali razumevanje. Buda je dejal, da modrosti ne moremo dojeti z razmišljanjem. V pismu Efežanom apostol Pavel moli, da bi 'spoznali Kristusovo ljubezen, ki presega znanje'. Modri nas preko svojih učenj ves čas opozarjajo, naj ne posvečamo prevelike pozornosti knjigam in učenju z glavo, kajti s tem v naši duši utišamo in zatremo nežni glas duha.

Človeški um je ustvarjalec in shramba za bremena, ki jih tovorimo skozi naša življenja. Um ustvarja iluzije o 'meni' in 'drugih' ter 'meni' in 'mojem'. Tako ustvarja slepilo o ločenem jazu, ki ga polni s spomini na občutke, ki so nastali ob izkušnji in želji za fizičnim in psihičnim ugodjem in varnostjo. O tem ločljivem osebnem jazu se pogosto govori kot le o odsevu ali izkrivljeni podobi božanskosti, ki biva globoko v nas.

Spomnil sem se dogodka iz Plotinovega življenja. Amelius, zelo ljub Plotinov učenec, je želel narisati portret svojega učitelja, verjetno zato, da bi ga imel po njegovi smrti, zato ga je prosil, če bi mu poziral. Plotin pa mu je odgovoril: »Ali ni že dovolj, da moram prenašati podobo, v katero me je ovila narava, ne pa da bi ti dovolil uokviriti še podobo podobe, kot da bi bila vredna ogledovanja?«

Moderni znanstveniki nas z opazovanjem opominjajo, da imamo predstave o materiji, ob tem pa nam njeno bistvo ostaja neznano.

Hoja po poti zahteva, da odvržemo predstave o sebi, ki smo jih skozi leta marljivo nalagali v našo zavest. To je opisano na različne načine: kot izpraznitev vsebine našega uma, da dosežemo to, kar budisti imenujejo *sunyata* ali praznina; ali da odstranimo »miselno navlako«, ki nam povzroča predsodke o rasi, položaju, ugodju, odporu in vseh ostalih problemih, ki nas težijo v življenju.

To imenujemo tudi doseganje stanja »ničnosti«. Krishnamurti je pogosto govoril o potrebi po zaključku časa, s čimer je mislil psihološki čas, kajti znanje in miselni procesi so gibanje v času. Nekje je dejal:

»Jeza, zavist, prepričanja, dogme, navezanost so preteklost in preteklost moramo izprazniti. Če preteklost ni prazna, če obstaja še karkoli, nas bo to neizogibno vodilo v iluzijo. Naši možgani ali um morajo biti popolnoma prosti vseh iluzij, ki so jih ustvarile želje, pričakovanja, potrebe po varnosti in tako dalje.«

Isto stvar je poskušal razložiti tudi na drug način. Ko fizično telo umre, umrejo z njim vsi spomini in vse, kar se je zbiralo v času življenja. Dejal je:

»Ustvaril sem mnogo pomembnih stvari, pa pride smrt in pomete z vsem. Zato se vprašam, ali je mogoče živeti s smrtjo ves čas, ne samo ob koncu devetdesetih, stotih, ob koncu življenja, ampak ali lahko živim s smrtjo z vso svojo energijo, vitalnostjo, kar pomeni, da pometem vsak dan z vsem, kar sem nabral.... To pomeni svobodo, popolno celovito svobodo.«

Oseba, ki poskuša hoditi v takšni celoviti svobodi, je polna energije, ima večjo svežino opazovanja, je bolj pozorna, bolj občutljiva in dojemljiva. Zato hodi bolj trdno in njen korak je zanesljivejši. Iz trenutka v trenutek opazuje gibanje svojih misli in čustev. Se jim zgolj prepušča, ne da bi se zavedala, kaj se resnično dogaja? Ali prepozna njihovo muhavost šele po dogodku? Ali um še vedno išče varnost v stvareh, ki se stalno spreminjajo in so zato minljive? Ali ga neposlušen konj vleče s poti?

Iz svetovne zgodovine smo se naučili, da je »stalna budnost« cena za svobodo. Tudi v okultizmu obstaja cena za osvoboditev odvisnosti od uma, zato to potovanje primerjamo s hojo po ostrini britve. In vendar je to pot radosti, kajti ko napredujemo, prične božansko v nas sijati navzven in življenje postane čudovito bivanje.

Zato je ta, ki potuje, v svojem vsakdanjem življenju prav tako učinkovit, spreten in predan delavec. To pomeni, da do vsakdanjih obveznosti ni brezbrizen, ampak da posveti vso pozornost vsakemu, še tako majhnemu delu, da bi ga opravil kar najbolje. V pismu A.P.Sinnettu je Mojster modrosti zapisal:

»Ali se ti zdi majhna stvar, da si zadnje leto preživel ob družinskih dolžnostih? ...Verjemi, »učenec« moj, mož ali žena, ki ju je karma postavila med majhne preproste dolžnosti, žrtvovanja in ljubeča dobra dela, se bosta s pomočjo le-teh zvesto dvigala k višjim merilom dolžnosti, žrtvovanja in usmiljenja za vse človeštvo.«

Razlika med religioznim človekom in ostalimi se kaže v njegovi naravnosti do vsakdanjega življenja. Ko je religiozen človek zatopljen v svoje dolžnosti in odgovornosti, se trudi, da se vanje ne ovije ali zaplete. Dela z navdušenjem, vendar z občutkom nenavezanosti, četudi je sredi očitne vpletenosti. To je lepo izraženo v Zen budističnem izreku:

Bambusova senca se premika preko kamnitih stopnic, kot da bi jih pometala, vendar ne dviga nobenega prahu; luna odseva globoko v bazenu, vendar pa voda ne kaže niti najmanjše sledi prosevanja.

Tudi nauki Bhagavadgite postavljajo nenavezano delovanje v središče. Tako delovanje se postopoma dvigne nad občutek gole dolžnosti, celo nad dharmo in tako postane le *čisto* delovanje. Čisto delovanje je sočutno delovanje, ker v čistosti ni prostora za ozki jaz, in ko ta izgine, ko je zavest izpraznjena »mene«, pride na dan ljubezen do vsega življenja.

Ko pričenjamo spoznavati, da v naši duševnosti nosimo nepotrebno prtljago, smo s tem že naredili korak naprej na naši poti. To spoznavanje raste, ko dan za dnem in leto za letom živimo življenje čistosti in svetega prizadevanja s pomočjo študija, kontemplacije, meditacije in nesebičnega služenja. Ko to spoznanje raste in naša zavest pričinja delovati na finejših in čistejših nivojih zavedanja, se bremena avtomatično zmanjšajo. To ni posledica nikakršnega neposrednega prizadevanja ali napora. Telo kozmonavta je težko, dokler je na Zemlji, ko pa gre v vesolje, postaja vse lažje, dokler brez vsakega napora ne postane breztežno.

To spremembo v življenju religiozne osebe opisujejo z različnimi izrazi, kot preobrat v zavesti človeka, prebujanje različnih dimenzij zaznavanja, vpogled, intuitivno zavedanje.

O enem od takih stanj bivanja je *Atmabodha* Sankaracharya dejal:

*Čeprav je združen z upadhiji (telo, um in čutila),
tistega, ki kontemplira, njegovi madeži ne oskrunijo,
je kot nebeški svod;
nespremenjen v vseh pogojih,
giblje se kot veter, nevezan na stvari,
ki se jih dotakne ali mimo katerih gre.*

(Prevod: BBB)

TOLMUN MODROSTI

J. Krishnamurti

Šest govorov je bilo predstavljenih v času kongresa Reda zvezde leta 1926 na Nizozemskem, ob večernem ognju.

Na tem kongresu se je zbralo dva tisoč članov, ki so prišli z vseh delov sveta.

Zaključni del vsakega dneva je bilo zbiranje ob tabornem ognju, ko se je delal mrak. Vsak večer je ogenj zakuril Krishnaji; vsak večer, ko se je ogenj vzpel proti skoraj temnemu nebu, je »čantal« v čudovito zvonkem sanskrtu vedsko himno ognju, velikemu devi ali angelu ognja.

Vsak večer, ko je zakuril ogenj, je Krishnaji govoril 30 minut. Ti govori so sedaj zbrani v knjigi.

*(Iz predgovora Annie Besant h knjigi J. Krishnamurtija
Tolmun modrosti- The Tool of Wisdom)*

I. govor

Kaj je kraljestvo sreče, kje obstaja in kako ga lahko dosežemo? Kaj pomeni in na kakšen način ga lahko napravimo za svojega? S kakšnimi mislimi, s kakšnimi čustvi, s kakšnim nadzorom in s kakšnim stalnim prizadevanjem naj bi pridobili to popolnost neskončne sreče in stopili v vrt, kjer je veliko sence, ki daje mir; kjer sta le lepota in mir, kjer se razblini ideja o ločenem jazu.

Že na začetku želim povedati, da govorim z vso ponižnostjo/ skromnostjo/, zato bom morda včasih uporabil močne stavke. Nočem, da bi le ubogljivo, brez razmišljanja poslušali, kajti iskreno govorim to, kar čutim, in da bi pravilno razumeli, morate tudi vi iskreno poslušati. Tako je, kot da bi jaz gledal skozi večjo odprtino isto nebo, ki ga vidi vsak od vas. Vi morda gledate skozi manjšo odprtino in zaznate le del nebesnega svoda; jaz pa morda lahko gledam skozi širše okno, ki mi odkrije lepoto in veličastnost tega neba. Prijateljsko in z vso resnostjo vas povabim do svojega okna in vas poprosim, da prenehate gledati skozi svojo majhno lino, da pridete k meni in pogledate skozi večjo odprtino in zagledate več lepote. Govorim samo v prenesenem pomenu.

Prosim vas, da pogledate nebo; ne čustveno, ne sentimentalno, ne dobesedno, temveč z vašim umom. Ne bojte se množične hipnotiziranosti,

ne tega, da bi delovali le kot eden v množici, uporabite svoje ume individualno in razmislite o problemu po svoje. Kjer je zbrana množica, najdemo različno misleče ljudi, če se njihova čustva premešajo, so sposobni onemogočiti govorca, ki je v tistem trenutku na odru. Sebe boste ranili, sebi storili veliko krivico, če boste to storili. Če ste zaskrbljeni zaradi množice, ne boste razumeli, čeprav je stvar zelo preprosta.

Um je pravi vladar, pravi pomočnik, pravi vodnik, je pa tudi razdiralec, če ga zlorabimo. Če je um pravilno uporabljen, usmerja našo moč. Z njim ne postanemo intelektualni velikani, imamo inteligenco, zaznavo, moč za urejanje stvari; če um uporabite v tem smislu, imate izjemnega pomočnika, moč za graditev, za ustvarjanje. Daje vam moč za usmerjanje, nadzor, tako kot to omogočijo vajeti jezdecu na dirjajočem konju. Zato morate uporabiti svoj um in ne bodite samo čustveni, če želite razumeti vsebino, ki vam bi jo rad predstavil.

Um je tisti, ki nam daje pravo ambicijo. Večina od nas ni ambiciozna - mislimo, da je napačno biti ambiciozen, da to ni duhovno. Pravim, da ni tako, če je ambicioznost pravilno uporabljena. Če uporabljate um za vožnjo do natančnega cilja, po pravi poti, v pravo smer, potem je prava beseda za ambicijo – *obvladanost* - in to je tisto, na kar mislim, ko pravim, da mora vsak od nas kultivirati ambicijo na pravi način. Prava ambicija daje moč, vitalnost, uri nas v tistem, kar je bistveno za napredek. Ambicija, ki je sebična, ki želi dominirati, ki želi sijati, ki je malenkostna- taka ambicija je napačna. Ambicija pa, ki vse delo opravi nesebično, daje moč za pomaganje, željo po odločnosti, spoprijeti se s čimerkoli- je označena z besedo *obvladanost*. Taka ambicija je potrebna za napredovanje. To je največja moč v vsakem od nas, to je ustvarjalec energije. Samo ambicija, ki je nesebična, je duhovna.

Razumevanje vam da moč, občutek izjemne vitalnosti. To je vedno nujno potrebno, je bistveno za razumevanje in ne samo za občutke. Od začetka morate uporabiti svojo inteligenco, od prve stopničke na lestvi, od vznožja pobočja te gore, po kateri se vsi vzpenjamo.

Moja ambicija je doseči kraljestvo sreče, to kraljestvo, ki si ga mora pridobiti vsak od nas, kraljestvo, ki mora postati del nas, v katerem moramo večno bivati. To ni tako, kot če bi se znašel v drugi državi ali na morskem obrežju ali nekje na samoti daleč od ljudi ali pa v lepem mirnem večeru. Podobno generaciji izkušenih, ki gredo iskat zaklade, morate iti dalje in iskati to srečo. Morate uporabiti svoj um in svoje srce, da raziščete ta skriti vrt, to kraljestvo sreče, ki leži znotraj vsakogar od vas.

To ni kraljestvo, ki bi bilo nekje daleč, ni dom, do katerega bi z ladjo potovali na drug konec sveta. Najti morate ključ, ki odpira vsa vrata do nebes, vse vrtove ekstaze; in ta ključ je vaš lastni notranji glas, ta ključ je vaša intuicija in s tem ključem lahko vstopite in za vedno živite v tem vrtu. Če imate ta glas, jasen, popoln in izurjen- glas, ki je rojen v mnogih izkušnjah, v mnogih žalostih, mnogih ekstazah in mnogih bolečinah – če je ta glas, popoln in omikan, edini tiran, ki ga ubogate, potem je to kraljestvo sreče blizu, v vsakem od vas.

Tako kot reka poplesava navzdol do morja – vsak kamen povzroči, da voda ustvarja novo glasbo, vsak prodni kamen ustvari novo pesem- in vsak zavoj reke ob breg je nov užitek in vsak spust je bučanje. Ko pleše reka navzdol proti morju, počne to radostno in z zanosom; na tej poti ima pred sabo en sam cilj in namen. Reka se vijuga in marljivo išče vedno najkrajšo pot v smeri oceana, do morja Neskončnosti, kjer ni individualnosti in občutka ločenosti, ni občutka samote in osamljenosti. Dokler reka ne vstopi v morje, je vedno individualni tok, ki ima lastno veselje in lastne težave, svojo lastno pesem. Biti morate taki kot reka.

Bučanje velike reke je zapeljivo, lepo in mogočno, tak je tudi Njegov glas, ki se prebija proti morju Neskončnosti, nirvani, mokši, nebesom, tja, kjer ni ločenega jaza. Lahko da imate mnogo izkušenj na poti proti morju, morate jih imeti; podobni ste reki, zato naj bi imeli pred seboj eno samo misel, en namen, eno odločnost- doseči širni ocean.

Tako mora vsak od nas iskati, vsak mora plesati skozi življenje, imeti mora velikansko navdušenje, poznati mora veliko žalosti in bolečine, veliko veselja in čim močnejši so ti občutki, tem hitreje lahko prispemo do stopnje nirvane, te absolutne enosti življenja.

Ko smo enkrat pili iz vodnjaka znanja, modrosti, ki je sreča, nas na svetu ničesar več ne more zadovoljiti. Vsak, kdor je prizadeven, kdor živi, kdor pleše skozi življenje, ohranja to srečo. Toda tisti, ki to srečo išče, mora ubogati glas, čigar gospostvo, moč, oblast lahko prepozna le vsak sam zase.

Pred mnogo leti sem iskal to srečo, popotoval sem naokoli, prebral sem mnogo knjig, morda sem malo trpel; vedno sem si želel to vizijo, to srečo, ki je nič na svetu ne more dati; in pred nekaj meseci sem jo našel: pred nekaj meseci sem bival v tem kraljestvu in to kraljestvo je postalo resnično.

Zaradi tega bi želel, da tudi vi vdihnete ta prijetni zrak, ta božanski zrak, to prijetno popolnost.

Rad bi vas prisilil, da greste z menoj, želel bi da uživata in se razvedrite v sencah tega vrta in potem ne bo pomembno, kaj ste; ali ste sanjasi- moški, ki je pustil posvetno –ali veliki posestnik in živite v palači. Dotaknilo se vas je vse, v tistem trenutku ste bili vi v vseh stvareh.

Zaradi tega je važno, je bistveno, da razumete s svojim umom. Tako preprosto je točiti solze, tako enostavno je jokati, tako preprosto je biti čustveno nad stvarmi, toda če razumete s svojim umom, vam to da moč za vodenje samega sebe. Vi ste Absolutno, vi ste Pot, vi ste v vsakem drevesu v tem vrtu, v vsaki rastlini in vsaki stvari.

Če želite razumeti, morate ubogati le glas, ki je znotraj vsakogar od vas. Če želite videti to vizijo, morate ubogati ta glas popolnoma in v celoti. Paziti pa morate, da bo glas tisti pravi, glas, ki je postal čist in se je oplemenitil v mnogih izkušnjah, po veliki žalosti, po veliki bolečini in po velikem veselju. Ta glas bo imel silno moč, silno gospostvo, tako oblast nad vami, da lahko samo ubogate njegove ukaze. In potem boste stopili v vrt, stopili boste v kraljestvo sreče; če ste enkrat okusili to radost, če ste le enkrat videli vizijo znotraj, vaše potrebe ne bodo potešene z ničemer na Zemlji; potem ste v izvoru večne sreče.

Želel bi, da vsi poznate mojo srečo, vse bi vas rad vzela v svoj vrt, pokazal bi vam to vizijo in vam pomagal videti njen žar in njeno popolnost; in ko ste enkrat stopali po vrtu, boste imeli moč, oblast, da boste privedli tudi druge, da bodo to videli.

Takrat ne boste le sprejemali, imeli boste moč za dajanje.

II. govor

Vsi modri ljudje, vsi tisti, ki iščejo znanje, ga morajo poiskati in ga kontemplirati /ponotranjiti. Vse stvari, naj bodo žive ali nežive, so minljive. Nič ni trajno, nič ni stalno. Tu sta rojstvo in smrt, tu sta hitenje in pehanje, tu so minljive bolečine, minljiva sreča, tu so prošnje in nepotešene želje, želje, ki ne morejo biti nikoli izpolnjene; tu je ogromen ocean ničevosti. Naklonjenost in ljubezen obledijo kot krhke rože v samotni dolini; tu je veselje ob rojstvu in tu je žalost ob smrti. Dan slave je kot hiteči oblak. Vse stvari, pa naj bodo žive ali mrtve, so le predmet razkroja in propadanja; vse grede dol do groba in nato v prah.

Kamorkoli pogledamo, povsod je ta kaos, ta velikanski nemir, to nekaj, kar ne more zadovoljiti. Kontemplativni um, ki išče vzrok stvari, mora vprašati, mora zahtevati, mora iskati izhod in najti, če je tu karkoli

neuničljivega, karkoli stalnega, karkoli trajnega, kakršen koli prostor miru.

Če ni doma, kjer bi lahko bili prosti želja, takih želja, ki jih ni mogoče zadovoljiti, kje je potem um lahko miren, spokojen in zbran? Kaj ni večnosti, kjer se nič ne spremeni, nič ne propade, nič ne oveni? Modri um kontemplira, pogleda naokoli, vidi vse te minljive stvari in potem vpraša: Kaj tu ni nič neminljivega, ničesar, kar bi bilo večno?

Tisti, ki niso našli tega večnega, ne morejo odgovoriti; tisti, ki so to našli, pa odgovorijo premalo razločno. Vsakdo mora najti to, kar išče, v skladu s svojo evolucijo, v skladu s stopnjo mišljenja in čutenja. Toda mi vsi lahko imamo isto vizijo; lahko vidimo isto lepoto, skozi usta jo lahko prevedemo v besede, te pa izrazijo različna mnenja.

Tisti, ki so modri/ stari – če rečemo star, ni nujno, da je staro telo, saj zrelost pride z izkušnjami, zraste iz žalosti, bolečin, iz veselja in ekstaze – taki lahko potrdijo, če so imeli to vizijo, ki je večna, da o njej ni dvoma.

Kaj je potem ta vizija? To je Resnica. Resnica je trajna, večna. Nima začetka in ne konca, je nespremenljiva, je neumrljiva. In če vprašate: »Kje je doma; kje jo lahko najdem?« - Odgovarjam: »Najdete jo lahko samo v tem kraljestvu sreče.«

Če jo želite najti, morate prositi svoj um in svoje srce, da bi znala iskati in preiskovati ta nebeški tolmun, ki je modrost, ki je Resnica. Zato se moramo v tem kraljestvu, ki je svetejše od svetega, učiti, moramo izkušati, moramo rasti mentalno in emocionalno, najti moramo to prispodobo, ki je inkarnacija, ki je izraz Resnice, ki je večna. In tako kot vsi ljudje, ki niso zadovoljni z minljivim bliščem, ki ga ta svet lahko da, z laskavimi prijatelji, morate tudi vi iskati, morate odstraniti vso podrast v gozdu, če želite videti jasno nebeško nebo. Odstraniti morate mrtvo življenje, preden lahko vidite zvezde, ki vas lahko vodijo po poti iz gozda minljivih stvari. Na tak način moramo začeti. Na tak način sem se tega lotil tudi sam. Videl sem svojo Večnost. Videl sem izvor vseh stvari, lepoto, popolnost in veselje vseh stvari. Okušal sem Nesmrtnost. Kar sem videl, lahko opišem samo s svoje točke gledanja, lahko opišem le z besedami, ki pa zmorejo povedati le malo. Če si hrepenel po tem in je prišlo, ko si enkrat videl zase, če je bil dih tvojega življenja enkrat prisoten, potem boš razumel, potem boš vedel, da si okušal Nesmrtnost, potem si videl to, kar je stalno, trajno in nespremenljivo.

Potem ni ničesar več na svetu, kar bi dalo zadovoljstvo, kar bi potešilo tvoje hrepenenje, razen nesmrtnosti, najdenja Resnice. Toda tisti, ki želi

iskati Tolmun modrosti, Kraljestvo sreče, kjer biva Resnica, se mora najprej naučiti uničiti mali jaz. Najprej se moramo naučiti spoštovati in čutiti veličino resničnega prijateljstva, takega prijateljstva, ki pride, ko se čutiš eno z vsemi stvarmi, ko ni ločenosti od drugih, ko v vsakem ob sebi skozi minljivo vidiš Večno; ko vsaka beseda, vsaka oseba, vsak prehodni oblak in vse stvari na Zemlji dobijo nov pomen, imajo drugačen zven, drugačno veselje in drugačno srečo. Potem boš sposoben vstopiti v to kraljestvo, kjer veje prijateljstvo različnih vetričev/ kjer so vse sapice prijateljske.

Jaz in Resnica ne moreta obstajati skupaj. Pot jaza vodi do žalosti, do bolečine, do minljivih zadovoljstev, ki jim pravimo življenje, ki jih imamo za resnične in trajne. Toda Resnica vodi do Kraljestva sreče, zato je tu pozaba samega sebe popolna, tu je absolutna enost življenja, ne glede na to ali se gibljete ali mirujete.

Toda tisti, ki želi priti do kraljestva sreče, se mora naučiti žrtvovati sebe, pa naj se zdi to še tako težko in nemogoče, utrudljivo ali boleče. Treba se je žrtvovati, zato da bi dosegel večjo srečo, večje veselje, večje navdušenje, večjo slavo, vse to, kar je trajno. Moje sanje, moja sreča, moja radost je, da bi videl to kraljestvo, vdihnil ta prijetni vonj ; pojdimo skupaj, pogledjmo in raziščimo skupaj.

Preden lahko vidite z mojimi očmi, preden lahko mislite skozi moj um, preden lahko čutite skozi moje srce, morate imeti zmogljivost, morate imeti moč za uničenje vseh predsodkov. Kar razumemo, naj bo bistvo inteligence, bistvo zamisli, bistvo čustev, bistvo predanosti, bistvo ljubezni. In tisti od nas, ki imajo predsodke, tisti ki so ovirani, tega ne morejo videti v vsej lepoti, v vsej veličini, v vsej plemenitosti. Predsodek popači vizijo, tako kot temno obarvano steklo zatemni sončni žarek.

Zaradi tega tisti od vas, ki želite videti to tako, kakor je treba videti, kdor hoče videti to, tako kot je, mora priti svobodno in brez strahu, navdušen in obvladan.

Toda do te stopnje rasti ste lahko prišli le, če ste ubogali notranji glas in ste za trenutek zasenčili stene sodb, tiste omejitve, ki vas vežejo. Naj jih preverimo, dovolite svojim umom, ne samo srcem, naj jih izprašajo.

Če vidite kip, ki je popolnost človeške umetnosti ali sliko vrha gore v luči večernega sonca ali sijaj na peruti leteče ptice ali ljubko rožo na polju ali močno drevo, ki raste samo, če ste videli ta vidni sijaj, in če lahko ohranite to vizijo, jo zadržite in jo potem prikličete v tistem trenutku, ko vas

prevzamejo močna čustva, ki so ali prijetna ali neprijetna, in če vas ta vizija lahko osreči, zadovolji vaše bežne nemire, ki je oprijemljivi zunanji videz lepote, božanskosti in veselja - to pokaže, da se um in srce lahko odzoveta na to, po čemer vsak od nas hrepeni, in za kar vsak od nas prosi.

Enako je z vizijo večnosti, z Resnico. Živeti morate z njo. Vsak trenutek, ko niste zaposleni z minljivim, ko ne iščete zadovoljstva v prehodnem - vsak tak trenutek izkoristite za bivanje s to lepoto, vzemite jo in jo držite kot dragocen dragulj. Če ste videli običajno vizijo lepote, vam to omogoča, da se v trenutkih napetosti v mislih vrnete nazaj k tej podobi. Kriva sta slaboten um in šibko srce, da tako hitro pozabita lepoto, ki je trajna in srečo, ki je stalna.

Če smo modri, če imamo srce, ki ne sodi, potem se fizična lepota vizije o veliki lepoti vedno vrača v misli. Vedno greste lahko nazaj in živite v njej in lahko pozabite zunanji svet. Vedno lahko dihate ta zrak, ki je omamen. In enako je, če ste enkrat videli Kraljestvo sreče, ta vrt mnogih rož, ta dom ekstaze in nesmrtnosti, če ste se ga enkrat dotaknili z jasnim umom in čistim srcem, potem lahko vedno živite v tem Kraljestvu. Potem se iz te resničnosti vračate in potujete v neresnično, od resničnega k neresničnemu; medtem ko večina od nas živi v neresničnem in redko potuje v resnično.

Minljive stvari imamo za resnične; in zaradi tega je vizija o veličini, ta vizija o plemenitosti, redka, zato ker smo obdani z minljivimi stvarmi, ker minljivo prevladuje. V tem je vzrok, da je še bolj težko za um in srce, to, da ni miru, ni tišine, da je prisotno stalno razburjanje; za vsakega od nas velja, da zna zadržati to vizijo, potem ko ste jo enkrat videli.

Toda imeti morate oči, oči, ki so navajene te vizije lepote, ki so sposobne dolgega iskanja, sposobne vračanja tega, kar so videle, pa naj bodo kakršnekoli težave, kakršnekoli bridkosti, kakršnekoli bolečine.

Ko si enkrat stopil v to Sveto od Najsvetejšega, kar je Resnica, potem ni treba da to ponovno izgubiš, kajti ti si del Večnosti. Potem nobena slava na svetu, ne osebni prijatelji, ne minljiva ljubezen, nobena od teh materialnih stvari zate nimajo pomena; pripadaš Večnosti, pil si iz Nebeškega tolmana, ki je modrost.

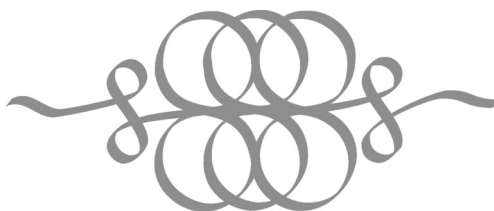
Ko si enkrat vstopil, lahko greš tja znova, vedno lahko gledaš na posvetne, minljive stvari. In šele tedaj lahko daješ srečo in sočutje. Šele takrat lahko daješ tisto resničnost, ki je trajna.

Samo v svojem lastnem tonu lahko stopiš v to Kraljestvo, v ta vrt, v ta dom Resnice, ki je Sreča. Z lastnim naporom, s svojo lastno žalostjo, s svojo lastno veličastnostjo moraš zase ustvariti veličastnost, ki večno traja. S svojo lastno popolnostjo, s svojo genialnostjo si moraš ustvariti nesmrtnost. Kar ustvarjam jaz ali kdo drug, je lahko le minljivo; toda tisto, kar vsak zase ustvari s svojimi lastnimi izkušnjami, tisto je trajno, je stalno.

Če stopite v to Kraljestvo, potem začnete razumeti, da jaz, ta, ki ustvarja žalost in bolečino in vse strahove fizičnih zadovoljstev, nima nadzora nad vami, ne vihti meča nad vašo glavo, kajti njegova oblast in njegova moč sta oslabei.

Ko dozoriš do te popolnosti, vstopiš v to Sveto od Najsvetejšega, kjer je doma Resnica. Edino to je duhovno, to je edina Sreča, ki jo katerokoli človeško bitje lahko najde.

(Prevod: M.Š.)

Naša dolžnost je, da se učimo z namenom, da bomo pomagali. Srca ljudi lahko dosežemo edino s sočutjem, ko lahko govorimo z njihovega stališča, namesto da trmasto vztrajamo pri svojem.

A. Besant

THE AVADHUT GITA – AVADHUTOVA PESEM

(avtor:Dattatreya)

(9. ali 10.st.)

1.

*Vse, kar obstaja v tem svetu oblik,
ni nič drugega kot en Jaz in edino le en sam Jaz.
Kako naj potem Neskončni časti samega sebe?
Šiva je ena sama nedeljiva celota!*

2.

*Kaj je torej bistvo najvišje resnice,
jedro znanja, najvišja modrost?
To je »sem le Jaz, eden, ki je brez oblike,
s svojo naravo prežemam vse.«*

3.

*Ta isti Bog, ki sije znotraj vsake stvari,
ki je brez vsake oblike, tako kot nebo brez oblaka,
ki je čist in neomadeževan, je Jaz vseh.
To je tisto, kar Jaz sem, o tem ni nobenega dvoma.*

4.

*Sem neskončen in nespremenljivi eden,
sem čista zavest, sem brez vsake oblike.
Ne vem, kako in koga
se dotikata bolečina in veselje v tem svetu.*

5.

Jaz sem eden, jaz sem vse to!

Pa vendar sem nedeljen, sem nad vsemi oblikami.

Kako naj potem gledam na ta Jaz?

Kot na oboje: na nemanifestirani in na manifestirani svet.

6.

Ti si tudi ta eden! Zakaj tega ne razumeš?

Ti si ta nespremenljivi Jaz, isti znotraj vsakogar.

Ti si v resnici neomejen, si vseprežemajoča svetloba.

Kako naj potem zate obstaja kakršnakoli razlika med dnevom in nočjo?

7.

*Razumi, da je Jaz Bitje, ki večno traja,
je eno znotraj vseh, brez vsake delitve.*

*Ta Jaz je oboje, subjekt in najvišji objekt meditacije,
le kako lahko vidiš dva v tem, kar je eden?*

8.

*Niti rojstvo niti smrt se ne nanašata nate;
ti nikoli nisi bil telo.*

*Splošno znano je, da je vse »Brahman«;
sveti spisi pojasnjujejo to na različne načine.*

9.

*Ne obstaja ničesar takega kot sta zveza ali ločitev,
ne zame in ne zate.*

*Ni ne mene ne tebe ne mnogoterega sveta,
vse je le en Jaz in edino le en sam Jaz.*

10.

*Ne da se te slišati, vonjati ali okušati,
ne da se te videti ali občutiti z dotikom.*

*Resnično, ti si najvišja resničnost,
zakaj bi se potem tako vznemirjal?*

11.

*Niti rojstvo niti smrt niti dejaven um,
niti jetništvo niti osvoboditev nimata nate
nobenega vpliva.*

*Zakaj se potem, moj dragi, tako žalostiš?
Ti in jaz nimava nobenega imena ali oblike.*

12.

*O um, zakaj si v takj zablodi?
Zakaj tekaš naokoli kot prestrašen duh?
Postani zavesten nedeljivega Jastva.
Znebi se navezanosti, bodi srečen in svoboden!*

13.

*Resnično, ti si nespremenljiva esenca vsega!
Ti si nepremikajoča se enost, si neomejena svoboda.
Ne poznaš ne naklonjenosti in ne odboja,
zakaj potem skrbiš in se vdajaš željam?*

14.

*Razumi, da so vse oblike le začasne manifestacije,
esenca, ki nima oblike, pa je večna.
Ko enkrat spoznaš to resnico,
tedaj ni več potrebe, da bi se ponovno rodil.*

15.

*Ta ena Resničnost je vedno ista,
to govorijo vsi modreci.
Pa če se vdajaš ali odpoveduješ željam,
te ene zavesti se to ne dotakne.*

16.

*Če vidiš svet kot neresničen,
ali je to izkušnja enosti?
Če ga vidiš kot resničnega,
ali je to izkušnja enosti?
Če ga vidiš kot oboje, resničnega in neresničnega,
bi bil to poskus enosti?
Videti vse kot eno je pravo stanje svobode.*

17.

*Jaz je identiteta vsakogar,
ti si vse, nedeljena celota.
Mislec in misel sploh ne obstajata!
O um, kako lahko še naprej tako sramotno razmišljaš!*

18.

*Ne poznam Šive, kako naj potem govorim o njem?
Ne poznam Šive, kako naj ga potem častim?
Jaz sam sem Šiva, bistvena esenca vsega;
moja narava je kot nebo - vedno enaka.*

19.

*Jaz sem esenca, vseprežemajoča esenca,
nimam svoje lastne oblike.
Sem nad delitvijo na subjekt in objekt,
le kako naj bom objekt samemu sebi?*

20.

*Neskončna oblika-ničesar takega ni,
neskončna Resničnost nima svoje lastne oblike.
Ta edini Jaz, najvišja Resničnost,
niti ne kreira niti ne vzdržuje niti ničesar ne uničuje.*

21.

*Ti si ta čista in nespremenljiva esenca,
nimaš ne telesa ne rojstva ne smrti.
Kako naj zate obstaja nekaj takega kot je zmota?
Kako naj zmota obstaja za Jaz?*

22.

*Ko je ječa porušena, se prostor, ki je bil znotraj,
zlije s prostorom zunaj.
Na enak način se je moj um zlił z bogom,
nobene dvojnosti ne vidim.*

23.

*Subjekt in objekt nista ločena
in se ju tudi ločiti ne da.
Ta neločeni eden si ti.
Če je temu tako, če ne obstaja nihče »drugi«,
kako lahko Jaz objektivno zaznamo?*

24.

*Nekateri učijo nedvojnost,
drugi spet učijo dvojnost.
Ne razumejo, da je vseprežemajoča Resničnost
nad dvojnostjo in nedvojnostjo.*

25.

*Ena Resničnost nima ne barve ne zvoka,
je popolnoma brez vsakih lastnosti.
Kako lahko sploh razmišljamo in govorimo o Tem,
kar je daleč nad umom in govorom?*

26.

*Ko boš spoznal, da je vse to veselje oblik,
prazno kot nebo,
tedaj boš poznal Brahmana,
dvojnost bo za vedno izginila.*

27.

*Nekaterim se »Jaz« zazdi kot »drugi«,
meni pa je »Jaz« Jaz.
Kot nedeljeni prostor, le eden sam obstaja.
Le kako sta potem subjekt in objekt meditacije lahko dva?*

28.

*Ti si najvišja Resničnost, nikar ne dvomi o tem.
Jaz ni nekaj, kar bi lahko spoznali z umom;
Jaz je tisti, ki je spoznanje samo.
Le kako lahko potem misliš, da si ti tisti, ki ga boš spoznal?*

29.

Maya? Maya? Le kako je sploh lahko?

Senca? Senca? Pa saj ne obstaja.

Resničnost je eden; je popolnoma vse.

Vse prežema, ničesar drugega ne obstaja.

30.

Nimam ne začetka ne sredine in tudi konca ne;

Nikoli nisem bil zvezan niti nikoli ne bom.

Moja narava je neomadeževana,

jaz sem Čistost sama. To zagotovo vem.

31.

*Zame ne obstajajo niti elementarni delci
niti celotno vesolje.*

Samo Brahman sam je vse.

Kje so potem kaste/razredi ali stopnje življenja?

32.

Vedno prepoznam vse

kot eno samo neločljivo Resničnost.

Ta nedeljeni Eden sestavlja svet,

praznino, ves prostor in pet elementov.

33.

*Nima ne srednjega ne moškega ne ženskega spola.
Nima ne intelekta ne sposobnosti mišljenja.
Kako si potem lahko predstavljaš,
da je ta Jaz poln blaženosti ali pa da ni?*

34.

*Urjenje joge ti ne bo prineslo čistosti;
utišanje uma ti ne bo prineslo čistosti;
Učiteljeva navodila ti ne bodo prinesla čistosti.
Ta čistost je tvoja esenca; to je tvoja lastna zavest.*

35.

*Če premešamo vodo z vodo,
potem ni nobene razlike med eno in drugo.
Prav tako je z materijo in duhom,
to mi je popolnoma jasno.*

36.

*Če nisem bil nikoli zvezan,
potem tudi nikoli ne morem biti osvobojen.
Le kako lahko misliš, da je Jaz
zaprt v obliki ali da je brezobličan.*

37.

*Poznam naravo edinega najvišjega Bitja;
razprostira se povsod tako kot vesolje.
In vse oblike, ki se pojavijo v njem
so kot (namišljena) voda, kot privid sredi puščave.*

38.

*Nimam niti guruja niti posvetitve;
nimam discipline in nimam dolžnosti.
Razumi, da sem nebo brez vsake oblike;
sem samo-obstoječa Čistost.*

39.

*Ti si ta Čistost! Si brez telesa.
Ti nisi um, si najvišja Resničnost.
»Ta, ki je, sem Jaz, najvišja Resničnost!«
Reči si to brez vsakega obotavljanja.*

40.

*Zakaj točiš solze, o duša?
Zakaj jočeš?
Zavzemi to stališče : »Jaz sem ta Jaz!«
Napij se najvišjega nektarja enosti.*

41.

*Če je Bog vsepovsod,
nepremičen, cel, brez vsakih delov,
potem v njem ne obstaja nobena delitev.
Kako lahko potem gledamo nanj kot na »znotraj« in »zunaj«?*

42.

*Svet oblik in brezoblična praznina:
ne eden ne drugi ne obstajata neodvisno.
V Enem ni niti ločitve niti povezanosti;
Resnično, ničesar drugega ne obstaja kot edino le Šiva.*

43.

*Nimaš ne matere ne očeta ne brata,
nimaš ne žene ne sina ne prijatelja.
Ne poznaš ne navezanosti ne nenavezanosti,
zakaj je potem tvoj um tako zaskrbljen?*

44.

*Niti ni cel niti ni razdeljen,
ne izkūša ne bolečine ne veselja.
Ni niti veselje niti ni nevesolje,
razumi, da je Jaz večno le en sam.*

45.

*Nisem tisti, ki dela niti nisem tisti, ki uživa,
sem brez karme, sedanje ali pretekle.
Sem brez telesa, niti niso vsa ta telesa moja.
Kaj pa bi lahko meni pomenilo »moje« ali »ne-moje«?*

46.

*V meni ni nobene nečistosti kakor je navezanost,
ne poznam nobene telesne bolečine.
Razumi, da sem le Jaz, sem le Enost.
Sem prostran kot vesolje, kot široko nebo.*

47.

*O duša, prijatelj moj, le kakšna je korist od tolikih besed?
O duša, prijatelj moj, vse sem že pojasnil.
Povedal sem ti, kar vem, da je resnica,
Ti si najvišja Resničnost, brezmejna kot vesolje samo.*

48.

*Ni pomembno, kje jogi umre,
niti ni pomembno, kako umre.
Spoji se z Absolutom,
tako kot se spoji prostor iz vrča
(v zunanji prostor, ko se vrč razbije).*

49.

*Pa naj umre ob sveti reki
ali v koči izobčenca,
naj se v času smrti zaveda ali ne,
vedno se spoji le s Svobodo, z Enostjo.*

50.

*Vse dolžnosti, bogastvo, uživanja, osvoboditev,
vsi ljudje in vsi predmeti sveta,
vse je v očeh jogija
kot (namišljena) voda, kot privid sredi puščave.*

51.

*Ni nobenega delovanja,
ne sedanjega ne prihodnjega ne preteklega,
ki bi ga jaz izvajal ali užival.
To vem brez vsakega dvoma.*

52.

*Avadhut živi sam v prazni koči,
s čistim, uravnoveženim umom, vedno zadovoljen.
Naokoli hodi gol in svoboden,
zavedajoč se, da je vse to le en Jaz.*

53.

*Kjer ni ne tretjega stanja(globoko spanje) niti četrtega (samadhi),
kjer se vse izkusi kot le en sam Jaz,
kjer ne obstajata niti pravičnost niti krivičnost,
ali lahko jetništvo ali osvoboditev obstajata tam?*

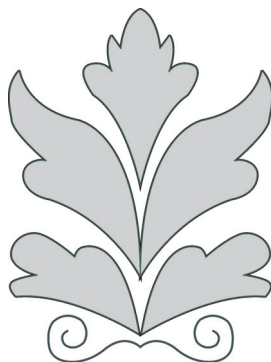
54.

*V tem stanju(samadhi), kjer ničesar ne vemo,
celo to prenešeno znanje ne obstaja.
Zato sem sedaj, ko sem še v stanju samsare,
jaz Avadhut, govoril resnico.*

55.

*Popolnoma brez pomena je razlikovanje med praznino in videzom sveta,
nesmiselno je govoriti o »resničnem« in »neresničnem«.
Le en sam Jaz, rojen iz sebe, le On obstaja,
to govorijo vsi sveti spisi.*

(Prevod: B.Ž.)

POGLED V DELO TEOZOFskega DRUŠTVA

Srečanje krogov

Krog Adyar, Ljubljana je 15.11.2008 na Brdu pri Lukovici pripravil 12.srečanje krogov, ki je bilo v celoti posvečeno praznovanju 17. nov.-ustanovnega dne TD. Udeležilo se ga je 32 članov iz vseh krogov. Prispevke so pripravili D.Žagar, M.Šulc, D.Gec in B. Blaj Borštnar.

Mini šole

3. mini šola

Krog Razumevanje, Celje je 25.10.2008 pripravil mini šolo na temo odlomkov iz *Glasi tišine H.P.Blavatsky*. Šole so se udeležili člani vseh krogov in interesenti. Predavala je B. Žagar.

4. mini šola

Krog Razumevanje, Celje je 31. 01.2009 pripravil mini šolo na temo predavanj iz Adyarja – Avadhut gita. Vtise iz Adyarja in prevod *Avadhut Gite* je pripravila B. Žagar.

Udeležili so se je tudi člani iz Maribora in Ljubljane ter interesenti.

Zimska šola 2009

Krog Surya, Koper je od 20.02. do 22.02. 2009 pripravil zimsko šolo na Sončku v počastitev Adyarskega dne, 17.februarja. S predavanji so sodelovali člani vseh krogov: predsednik TD Dušan Žagar, Damjana Gec, Ljuba Sušanj, Majda Šulc, Blanka Blaj Borštnar, Branko Starič in Breda Žagar. Na sobotni večer smo si ogledali video posnetek predavanja J.Krishnamurtija v Brokwoodu- Kaj je najvišja inteligenca.

V globoki tišini, ki nas je večkrat prežemala, smo začutili svojo globljo notranjo naravo in povezanost z vsem.

Šole se je udeležilo okoli 30 članov iz vseh krogov.

22. občni zbor TD v Sloveniji

14. 03. 2009 je bil v Čebelarskem centru na Brdu pri Lukovici 22. občni zbor TD v Sloveniji. Udeležba vključno s pooblastili je bila več kot 80%. Člani so potrdili finančno poročilo blagajničarke Društva B. Blaj Borštnar, podana pa so bila tudi vsa ostala poročila, na katere člani niso imeli pripomb. Ob koncu zбора je bilo sprejetih sedem novih članov.

TD v Sloveniji šteje od 14.03. 2009 dalje 69 članov – v tem letu je sedem članic izstopilo, dva člana sta umrla, sedem se jih je na novo vpisalo.

Na voljo imamo knjige:

H.P.Blavatsky, *Ključ k teozofiji* (Knjiga razloži osnove starodavne Modrosti.)

H.P.Blavatsky, *Glas tišine* (Knjižica starodavnih naukov za resne iskalce.)

I.K. Taimni, *Samokultura* (Delo natančno oriše celotno notranjo, nevidno zgradbo človeka, razloži način in pogoje za razvoj njegovih nevidnih teles ter

opiše njihov pomen; podaja oris ozaveščanja in samospoznanja ter uvod v razumevanje joge.)

Alcyone (J.K.), *Ob nogah Učitelja* (Drobna knjižica z jedrnato, a razumljivo obravnavo etično-moralnih temeljev življenja in duhovne poti.)

Obvestilo: internetna stran Mednarodnega Teozofskega društva s sedežem v Adyarju, Chennai, Indija: <http://www.ts-adyar.org>

Predsednica: ga. Radha Burnier
Podpredsednica: ga. Linda Oliveira
Tajnik: g. Keith Fisher
Publikacija: The Theosophist
Sedež: ADYAR, CHENNAI (MADRAS) 600 020, INDIA

Teozofsko društvo v Sloveniji
Predsednik: Dušan Žagar
Podpredsednica: Ljuba Sušanj
Tajnica: Melis Pangerc
Publikacija: Teozofska misel
Sedež: Kunaverjeva 1
Tel. 040/463-209 ali 05/627-37-14
E-mail: zagardusan@yahoo.com